

M 1773
VANDS

27572

Bij

het graf van den jongen heer, Leon Feijs, overleden
te D. Smude, in den ouderdom van 23 jaar,

door den heer Meulpas ^{uitgesproken,}

~~door den heer Meulpas~~ Meulpas, uit name der letterkundige
maatschappij van Bethorika, ^{du, morgen niet,} te D. Smude ten dage
zijner begraving op 12 van fruitmaand 1865

vervaardigd, ~~den~~ vrouwe vanacker, geb. Maria Doolan

~~aan, deker~~

Grafdeker, Milt dat graf niet, neen!
Te vroeg, helaas! te vroeg ontsloten;
~~Dek~~ ^{niet den vriend} ~~aan~~ niet, wien iedereen,
D. braafste noemt der stadgenoten.

~~Dek~~ niet dat jeugdig hart, hoe goed,
Waar t'leven nauwlijks in ontwaakte;
~~Dek~~ ^{dien edlen} ~~niet~~ ⁱⁿ ~~borst~~, 't reis gemoid,
Dat rich by t' mildoen liefst vermaakte.

Dek niet dat lief gelaat der jeugd,
Met rozenkleur racht overgoten,
Waar op atwoos d. Helle Vreugd
Van t'braaf karakter schuur ontspooten.

Wrijffte o tranen, nergesvluid:
De spade delft, en dekt met aarde,
Den liefding die ons harte boeit,
Aan zijne Jugd, aan zijne waarde.

Daar ligt hij spraakloos; als een beeld,
Der onderliepde onttrukt, en t'leven,

Dat, nog van Romeerlieft omspuelt,
~~Men~~ ^{ben} in 'en vogelent ~~is~~ ^{word} ontkeven.

Elk zalig doombuld is voorby,
Aan 's jonglings tydperk naauw verbonden.

Leen, hoe diep bewenen wij,
Al t'kostbaar heil in u verstonen!

De schoone toekomst u beloofd;
De liefde die u na ging vliegen,
En regen stortten op uw hoofd,
En t'jeugd'ig hart in ruste wigen;

't Is alles nu als droom, vergaand,
Wij menen aan uw graf, en beven,
Om al de broosheid van t'bestaan,
Door t'lot zoo vluchtig weggedreven.

groot is uw ramp; onmeetbaar t'we,
Dat gy doet om uw dood gevoelen;
Gy voert in t'graf de liefde mien
Dan allen; nimmer zal de Hoelen.

Stoet zal uw vroeggedolven graf,
Zijn bloemen, noch heur tranen derven.
Zoo mild uw hand den handdruk gaf,
Zoo mild ook doet gy trouw verwerven.

Vaarwel! o braver, Slaap dan راحت,
In 't rustig bed der Herkhefrodew;
Een engel staat omhoog ter wacht,
Om u te ontrukken by de dooden.

Slaap ^{vroedij;} rustig; 't avond zal dyn hand
By manschijn u lieflyk wikklen,
En راحت, als o' elektrische band,
U opwaart naar Gods woning trekken.

Daar legt hy u in de armen nêr,
Der moeder die rouw t'ers u minde,
naar nêrviel, toen ~~gij~~ jong en teer,
geleek aan 't bloemetken der linde.

~~Omhels die beste moeder daar,
die myn haar, jongten woon hervindes.
in een vloot en 't genot te baden,~~

Ontvang der braven Kroon ken haar
~~met hare streeling overladen.~~
Die ze om uw krtien verrukt zal binden.

Blik, dan, o vriend, op de aardse ramp,
Om dieper uw geluk te smaken,
Dat nooit vergaat, als mist of damp,
Maar eeuwig doet van danking blaken.

U schouw dan, o vriend, op de aarde rond,
En zie hoe vader nog blijft lijden,
Zie broedren, zusters de ^{iedel} open wond,
Zie dieper voeten opensnijden.

En juich, dat gij weet moeder moog
Om troost voor ~~zoo~~ ^{veel} ~~veel~~ ^{smarte} ~~smarten~~ ^{bidden}.

O' brave, die te vry ontstrog, mid, der
Vaarwel! Vaarwel! in 't hemels ~~stroom~~.